

Na kolm nädalat ema eel, raske soea töbe fätte ärafurid, mis sel ojal meie kohal palju inimesi mulda viis. Wanem õde Mari oli võera walda mehele viibud, teine paar aastat temast noorem õde ja üks neli aastat minust wanem wend leidsid fui asja ajajad tūlaš aset, aga mind ei tahtnud sedagi majasse wöta, waid üles iga peremees wastatõrkudes: "Mul on omalgi leiwarotisi rohkem majas fui töötajaid, mis ma võerast wönni riisus lähän pealewõtma. • Meie wana õnnis praua, Jumal andku ta hingele rahulist puhkamist, wöris mind mõisa, kus talvel sulgi nopisin, paelu punusin, ussi-wigalisti irvi feedu ernetest wäljavalitesin, ehk muidu pisulest lapse näputööd teime-lasin; suvel jälle aue ja kalkuni-korjas käsin. Kui aega mööda tarblifuma tööle keskusin, pandi mind esissalt paatiks aastaks eessöitja (woorrüütsi) poisiks, siis aeda, rnarile abiks, tunni wiimaks toopoisi tee-nistust sain, mis ammetit wana praua surmani finnypidasin. Kuda lapse-põlwe juhtumised inimesel häästi meeble jäätvad, nõnda ka mul wana õnsa findrali herra haigus ja surmatund. Tema kadund pödes kaua ja pidi mõnesorra libedat tuska ja walu piina fannatama, enne kui surm teda peabti. Küll käisid laks töhtrit linn ist enamist igapääw korda mööda haigel waatas, wahe wahel toodi üks Tallinnast, teine Tartust senna, seda meie linna töhiridest targemaks peeti, aga mis se töök aitas? surma wastat ei ole rohtu."

"Haiguste wastat ommetegi mõndagi," sõnaldas Raarel.

"Kes seda tohiko salgama hafata, ehk waleks aja-da?" wastas Tõnis. "Mitme inimese elupääwad saaphi pilendatud, kui igaaskohas töbe alužtusel mõistliku abi võiks leida. Aga et surma wastat rohtu ei ole, sellenärist peawad lõigeülemad, kui tund neil käte joudis, siit ilmasti lahkuma. Nõnda ka meie õnnis wana findrali herra, ehk kül waid ja mõisarahwas igapääw tema elupääwade pilendust Jumalalt palusid. Tema kadund oli üks väga kiuduvaart mõisa wanem, kes alamaid kui oma lapsi armastas, mõni lord, kus tarvis läks, ka karistas. Et meie wald prae-gu veel sihikennas lõige nõukam, se on wana findrali herra pärandus. Lahedad lewadised ilmad Jüri-fuu alustusel näisid esiosalt wana herra elurammu karastama, kui teda pääkese paistel tooliga õue peale ehk rohu aeda fanneti; aga ei lesinud loodetud pärandus kuigi pikale: wee töbi-tinnus viis teda mulla. — Wana findrali herra wiimise seaduse Ingu, kellest ma tahsin jutustada, oli nõnda. Zuba pilal haiguse ocal, mõne kuu enne surma, oli ta wimses seaduses kolme wanema sulasele töutanud, kes kaua aega teda auusaste teenind, igaühel — naiste ja lastega seltsis, kohu linnituse kirja läbi priust, pealegi igaühel — kas tubat rubla hõbe raha, ehk ühe weise talu koha päriseks anda, seda mööda kuda igamees ise hümastas: kas raha ehk kohta. Kui aastat pärast wana herra surma Tallinnast priuse kirjad wälja olid antud, siis wötsid kutsari Jüri ja aidamees Willens weiske maa-kohad, aga toopois Saakub arwas rabe